

[Henry Christensen.]

rede, derimod ikke det andet dynd, som hr. Grünbaum nu prøver at trække frem.

Haunstrup Clemmensen: Hr. Aksel Larsen gjorde en enkelt bemærkning vedrørende valgkampagnen og det konservative folkepartis udtalelser under denne valgkamp vedrørende fradragsret for kommunale skatter. Nu er hr. Aksel Larsen jo selv en slags ekspert, har man vel lov til at sige, i, hvordan det er at blive misforstået med hensyn til ting, man siger under valgkampagnen, og som folk bagefter forstår på en lidt anden måde, hvad enten det nu er momsdiskussioner eller lignende. Det konservative folkeparti er ikke og bør ikke være ude for en sådan misforståelse. Der blev under valgkampagnen af den nuværende højtærede forsvarsminister, af hr. Ninn-Hansen, der jo blev nævnt nogle gange i hr. Aksel Larsens indlæg, på et pressemøde den 8. januar i år givet en nærmere redegørelse for hovedpunkter af det konservative folkepartis skatteprogram. Det hed her som punkt 3:

„Fradragsret for kommunale skatter. Fradragsret for betalte og forfaldne kommunale skatter genindføres ved kilde-skattens ikrafttræden.“

Hr. Aksel Larsen må have haft meget travlt, hvis han har opfattet det som et løfte om, at man i den nuværende situation skulle bevare fradragsretten; der står tværtimod i saglig erkendelse af de vanskeligheder, man var stillet over for, at det er en genindførelse ved kildeskatlovens ikrafttræden; der er tale om. Så om ikke hr. Aksel Larsen for en sjælden gangs skyld skulle have misforstået en enkelt ting?

Finansministeren (Poul Møller): Jeg ved ikke, hvad det er for 1.400 mill. kr., hr. Grünbaum mener jeg har til at kunne bruge til skattelettelser. For dem har hr. Grünbaum jo anvendt, mens han var finansminister. Det budget, han fremlagde her, gav jo ikke noget overskud. Det, som vi siger nu, hvor borgernes forbrug skal begrænses — og jeg vil da ikke skjule her i dag, at det bliver nødvendigt — er, at så må statens forbrug også begrænses, og vi foreslår altså og arbejder for at skære det ned med 600 mill. kr. i forhold til det budget, som hr. Grünbaum har forelagt. Hvis vi

ikke havde gjort det, måtte vi have foreslået store skatteforhøjelser for at dække de udgifter, som flyder af den beslutning, hr. Grünbaum var med til at træffe om at nedskære Danmarks kroneværdi.

Jeg kan ikke i dag sige, at den regering, der er tiltrådt, alene skal kunne bære ansvaret for Danmarks statsfinansielle stilling eller for den samfundsøkonomiske stilling. Jeg har ikke bebrejdet hr. Grünbaum ret meget i dag, det er ham, der har svinget tugtens ris, som jeg siger, over mit hoved. Det skal han have lov til, men jeg vil dog gerne holde for, at vi har fået en arv, som vi skal røgte, og det kræver altså, at vi ikke nedsetter skatterne i år. Det er en ganske klar erkendelse, det vil der ikke blive mulighed for.

Hr. Grünbaum var dernæst inde på problemet om udskrivningsprocenternes forhøjelse. Jeg ved ikke, hvordan det kommer til at gå med de forbrugsbegrænsende afgifter, der nødvendigvis må gennemføres i dette forår, hvilket hr. Grünbaum ved, men jeg ved, at det sidste, hr. Grünbaum foreslog her i det høje ting, var, at man oven på hans udskrivningsskala skulle lægge en ekstraskat på 3 pct., således at man også ad den vej kom endnu højere op og ragede op over loftet. Jeg håber, at noget sådant vil kunne undgås.

I øvrigt ved hr. Grünbaum sikkert også, at den samfundsøkonomiske stilling er afgørende for skattetrykket i det kommende år. Vi har en meget vanskelig samfundsøkonomisk stilling i øjeblikket, vi har nogle dårlige udsigter for den nærmeste fremtid. Vi ved, at pristallet pr. 1. marts udløser to dyrtidsportioner, og vi ved, at denne regering ønsker at klare virkningerne heraf. Det er det, vi skal tale med erhvervslivet om på torsdag, og jeg kan sige, at efter disse drøftelser vil jeg i et udvalg kunne besvare hr. Grünbaums spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Grünbaum: Jeg er da helt enig i, at regeringen ikke skal bære ansvaret alene; det var det, jeg prøvede på at give udtryk for i mit første indlæg her i dag. Jeg synes, det er et fælles ansvar for folketinget at sikre landets finanspolitik. Det her er jo ikke noget, vi skal blive ved med at trampe i; men jeg